

พระราชบัญญัติ
สัญชาติ (ฉบับที่ ๓)
พ.ศ. ๒๔๙๕

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๐

เป็นปีที่ ๑๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี
พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยสัญชาติ
จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้น
ไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อ
ไปนี้

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๐

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติสัญชาติ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติสัญชาติ พ.ศ. ๒๔๙๕ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสัญชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๖ และให้ใช้ความต่อไปแทน

“มาตรา ๗ บุคคลต่อไปนี้ย่อมได้สัญชาติไทยโดยการเกิด

(๑) ผู้เกิดโดยบิดาเป็นคนไทย ไม่ว่าจะเกิดในหรือนอกราชอาณาจักรไทย

(๒) ผู้เกิดนอกราชอาณาจักรไทย โดยมารดาเป็นคนไทย แต่ไม่ปรากฏบิดาที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือบิดาไม่มีสัญชาติ

(๓) ผู้เกิดในราชอาณาจักรไทย”

มาตรา ๔ บุคคลซึ่งเกิดในราชอาณาจักรไทยโดยมารดามีชื่อคนไทย ในระหว่างใช้พระราชบัญญัติสัญชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๖ ย่อมได้สัญชาติไทย

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๐

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติสัญชาติ พ.ศ. ๒๔๕๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘ คนต่างด้าวในลักษณะดังต่อไปนี้ อาจขอแปลงสัญชาติเป็นไทยได้”

- (๑) บรรลุนิติภาวะแล้วตามกฎหมายไทยและกฎหมายแห่งชาติของตน
- (๒) มีความประพฤติดีและมีอาชีพเป็นหลักฐาน
- (๓) มีภูมิลำเนาในราชอาณาจักรไทยต่อเนื่องมาจนถึงวันยื่นคำขอแปลงสัญชาติเป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปี และ
- (๔) มีความรู้ภาษาไทยตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติสัญชาติ พ.ศ. ๒๔๕๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๐ บทบัญญัติในมาตรา ๕ (๓) และ (๔) มิให้นำมาใช้บังคับ ถ้าผู้ขอแปลงสัญชาติ

(๑) ได้กระทำความดีความชอบเป็นพิเศษต่อประเทศไทยหรือได้ทำคุณประโยชน์ให้แก่ราชการของรัฐบาลไทย ซึ่งรัฐมนตรีเห็นเป็นการสมควร

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๐

(๒) เป็นบุตรของผู้ที่ได้แปลงสัญชาติเป็นไทยหรือของผู้ที่ได้คืนสัญชาติไทย ซึ่งในขณะที่บิดาหรือมารดาแปลงหรือได้คืนสัญชาติไทยนั้น ตนบรรลุนิติภาวะแล้ว หรือ

(๓) เป็นบุคคลผู้ใดเคยมีสัญชาติไทยมาแล้ว”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๖ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติสัญชาติ พ.ศ. ๒๔๕๕ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสัญชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๕๖

มาตรา ๘ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ

เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยสัญชาติ พ.ศ. ๒๔๕๕ ได้กำหนดให้ผู้เกิดในราชอาณาจักรไทยได้สัญชาติไทย ต่อมากฎหมายว่าด้วยสัญชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๕๖ ได้แก้ไขเพิ่มเติมใหม่ กำหนดให้ผู้เกิดในราชอาณาจักรไทยโดยมารดาเป็นคนไทยจึงจะได้สัญชาติไทย จึง

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๐

ทำให้เกิดปัญหาถกเถียงกันในครอบครัวซึ่งมีบิดามารดาเดียวกัน โดยบางคนเป็นไทยบางคนเป็นต่างด้าว คู่สืบสันหยุงยากไม่เป็นการราบรื่นในครอบครัว และยากแก่เจ้าหน้าที่เมื่อมีการกักขังหรือสอบสวนบางประการ ซึ่งต้องสอบไปถึงสัญชาติของมารดาว่าเป็นไทยหรือไม่ หรือว่าเป็นคนไทยได้ถ้ามีต่างด้าวและหญิงนหน้าสัญชาติไทยหรือยัง จึงต้องแก้ไขเพิ่มเติมให้ ผู้เกิดในราชอาณาจักรไทยได้สัญชาติไทย

และเพื่อส่งเสริมให้มีการแปลงสัญชาติมากขึ้นและต้องการให้บุคคลเหล่านั้นได้มีส่วนทำนุบำรุงประเทศด้วย จึงแก้ไขกำหนดระยะเวลาของผู้ขอแปลงสัญชาติที่ต้องมีภูมิดำเนาอยู่ในประเทศไทยจากสิบปีลงเหลือห้าปี และถ้าเป็นบุคคลที่ทำความดีความชอบเป็นพิเศษต่อประเทศไทย หรือได้ทำคุณประโยชน์ให้แก่ราชการของรัฐบาลไทย ซึ่งรัฐมนตรีเห็นเป็นการสมควรแล้ว เรื่องกำหนดเวลายามภูมิดำเนาและความรู้ภาษาไทยก็ไม่จำเป็นต้องนำมาบังคับ สมควรให้แปลงสัญชาติได้ เพื่อความสะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น.